

Augusztus végén zárult le a II. Kacaj Panka mese- és versíró pályázat. A beküldött 1351 mese, történet és vers elolvasása után a zsűri - mesetesztelő gyerekek közreműködésével - döntött az alkotásokról odaítéléséről. A 2016. október 15-i díjátadó ünnepségre és a díjazott pályaművek bemutatójára, amelyre a Fővárosi Állat- és Növénykertben került sor, iskolánk 6.b osztályos tanulója, Horváth Dániel Csaba is meghívást kapott.

Dani tapasztalt pályázónak számít, ezt az alább olvasható alkotói önéletrajza is bizonyítja. Már nem is meglepetés, hogy a [Kacaj Panka](#) idei kiírásán is sikerrel szerepelt: a harmadik helyet érdemelte ki a gyermek- és ifjúsági történet kategóriában.

A díjazott írás, a [Madárvédők](#) a szervezők blogján is olvasható.

Horváth Dániel Győri Blankával, a Kacaj Panka Mesetár alapítójával

Alkotói önéletrajz a II. Kacaj Panka irodalmi pályázathoz

Sok könyvet olvastam, és tetszettek mind. Ezért elhatároztam, hogy én is regényíró leszek. Eleinte a szüleim által olvasottak és mutatott dolgok ragadtak meg. Az Isten által alkotott világ szépségeit, a gyönyörű állatokat és növényeket mutatták meg nekem. Kedvenceim voltak a természetjárás, a természetfilmek, az állatkerti séták. Még alig tanultam meg írni, amikor elkezdtem írogatni. Először csak pár sort írtam, még nyomtatott betűkkel. Első művem egy állatok bemutatásáról szóló sorozat volt, melyben az állatok főbb jellemzőit, eledelét írtam le, s saját rajzzal is illusztráltam.

*Aztán egyre többet írogattam. Mivel a könyvek, amiket olvastam, leginkább állatokról és növényekről szóltak, én is szerettem volna ilyeneket alkotni. Éreztem, hogy van valami bennem, amit le kell írnom. Füzetekbe ceruzával meséket és novellákat találtam ki. Szinte mindegyik állatokról szólt, saját kis mesevilágomat gyakran játékgfiguráim ihlették. Műanyag dinóimról (Husi, Kistricera, Sztegg),
játékhaimról
(Kiscápua és barátja),
plüss leopárdomról
(Kisleopold)
írtam, mintha élők lennének.*

A természet szeretetében Schmidt Egon, Fekete István könyvei is utat mutattak nekem. Egy időben magam is vadász akartam lenni, hogy az erdőben, az állatok és növények közelében lehessek. Több vadászatról szóló novellát írtam. Aztán rájöttem, hogy az állatok inkább védelemre szorulnak, s nekem, mint gyerekeknek a vadászat elérhetetlen. A madarak megfigyelése ma is szenvedélyem, s mivel sok madár védett, elhatároztam, hogy magam is

madárvédő leszek. Az iskolában is készítettem egy madarakat bemutató dia-sorozatot, amit osztálytársaim előtt be is mutattam. Ekkor írtam meg A madárvédők című történetemet, aminek egy változatát mobil-telefonommal még meg is filmesítettem. Ekkor már emberek, gyerekek is szerepeltek az állatok mellett történeteimben. Egy pályázat alkalmával megismerkedtem Bosnyák Viktória írónővel, aki szintén bátorított a további írásban, s a természet leírásában Csányi Vilmost állította elém példának.

Írásomban kezdettől fogva szüleim támogatnak. Édesapám magyartanár és jó tanácsokkal lát el, édesanyám pedig legépebb munkáimat. Több barátomnak is tetszettek írásaim, kérésre egyikük, a debreceni Márta Áron (11 éves) készített többhöz is illusztrációt. A magam és családom örömén túl szeretném, ha mások is megismernék írásaimat, s másoknak is tetszene. Talán még a természet szeretetére és védelmére is bátoríthatja az olvasókat. Az állatkerti családi belépő és a kiírt másik nyeremények is ösztönöztek, hogy pályázatomat beadjam.

